

Бряжчать разки з пахучого сандалу.

На дзвін не йшли,
а плазували лігма
Раби та блазні, дуки й королі;
І роззявлявсь собор,
немов солодка стигма
Безвольної й самітної землі.
І падали,
і дерлись під склепіння
Тіла без рук і руки, що без тіл;
Роти, розірвані навпіл,
В камінну бистрину вплітали голосіння.
І, як худа стріла,
злітав над ними вгору,
Як рук голодних гостроверхий сніп,
Натхненний корабель собору
У фанатичнім, виснаженім сні.

Крутилися роки в похмурій веремії,
Та не згасали, щоб ізнов блищать,
Вогні готичних яросних багать
На щерблених мечах і косах Жакерії,
Бо зводився собор — гнобитель і захисник,
Юрби благання і юрби прокльон,
Й готичний розцвітав трилисник,
Мов хрест, мов квіт,
мов псалма і мов сон.

II. Брама

У грі нелюдській,
в справі неприродній,
Потрясши ланцюги прикрас,
Важкою зморшкою напнувсь владний м'яз,
Обняв краї
спокійної безодні.
Підніс,
як пожаданний келих,
Широку браму в вишину,
Широку браму,
грішну і земну,
Мов круглий перстень на руках дебелих.
І творчий хист,
що не втомивсь,
не вистиг,
Снопи принадних зел на камені поклав,
Як груди дів,
гарячих і нечистих,
У шпетних ігрищах уяв.
Так щедро кинув семенасту брость,

Як звук на ложе кидати коханку,
Що зна любовний піт,
 важких запліднень млюсть,
І ситий сон,
 і спрагу на світанку.
На брості — квіт,
 на брості — квіт, мов око
Розпаленого самкою самця
Ще тих століть,
 коли в серця
Вливалась пристрасть хтивого барокко,
Що плинула з віків старого лабіринта,
Що поєднала іздала
Українських брам рясне гілля
З вільготними акантами Корінта.
І той акант — не лавр
 на голові державця,
І брами щедрої ніхто не розчиняв,
Щоб бранців пропустить
 з подоланих держав.
Бо шлях звитяг крізь браму не прослався.
То брама пристрасті пригнобленій і лютій
Старих століть.
 Одягнені в шарлат,
Тоді здвигав свої дзвіниці злотокуті,
Мов пишні бунчуки,
 бундючний гетьманат.
Тоді, немов бучний вінець,
На масне волосся степу
Поклав церкви свої Мазепа,
Поет,
 і гетьман,
 і купець;
Тоді, програвши гру одчайну,
Навчився бігати назад
Мазепин білий кінь, оцей Пегас без стайні,
Безхвостий Буцефал
 прийдешніх гетьманят.
Женить того коня,
 хода його хай втихне!
Мов списа ржавого,
 дзвіниць ламайте тінь!
І мовкнуть дзвони,
 дзвони з-під склепінь,
Бо серце наше більше, аніж їхнє!

III. Будинок

Мов райдуга, що викута в гамарні,
Уже нагнувсь над домом віадук,
Але ще юрбами навколо ходить гук,

Стає в стовпи громохкі й незугарні.
Стовпи громохкі. Палі риштувань.
Підойми зігнуті. Поламані домкрати.
Кипить могутніх будувань
Гарячий бунтівничий кратер.
В'їдається у степ завзята праця та,
Як смерч, поставлений донизу головою.
Трясе рівниною і двигляє горою,
Мов аркуші, шари земні горта.
І вибуха, як постріл, рух,
 Розряд міцних натуг.
 Тут
 Буяє труд.
 І пруг
 ляга на плуг,
 І кут
 ляга на кут;
 Луна іде навкруг
 Споруд.

Ідуть потужні голоси,
Прокочуються в танці,
І відгукаються басы
Тяжких електростанцій,
Де на моторах, з-під щіток,
Між нафтових калюжок,
Повзе, закручуючись, ток,
Немов стальний остружок.
Налявши сяйва в склянку ламп,
Він в'є свою спіраль
Від паль
До дамб,
Від дамб
До паль,
Кваплячись у даль,
Де хаос ям і хаос куп
Піску й рудої ржі,
Де на твердий, упертий шруб
Нагвинчуються етажі.

Колонки електричних гроз
В дротах прогрімотіли,
І лопає тривалий трос.
Як лопаються жили.
І смерчі звуків випряда
Оскаженіла хуга;
То крутиться мерщій труда
Велична центрифуга.
Обертається мерщій,
Луна на гони й гони
По рейках гомінких колій,

